

ELS ALTRES CASTELLANS

Després del Ple del dia 4 d'aquest mes, la corporació municipal de Barcelona ciutat ha fet créixer considerablement els dubtes sobre la representativitat dels regidors. No es tracta tan sols del fet gravíssim de negar l'obligada contribució a l'ensenyament del català, sinó també del desheretat estil edilici. Un cop llegides les intervencions, gairebé s'agraeix que la llengua catalana, ja tan baquetejada, s'estalviï la participació en aventures oratòries d'un nivell tan ínfim. En aquest sentit, moltes gràcies i el sentiment vivíssim que el cop fort l'hauria d'acusar la «Real Academia de la Lengua».

Potser la circumstància de trobar-nos en plena celebració de l'Any Internacional de la Dona fa que una figura popular atregui particularment l'atenció: faig referència a la «mamà del millón». La televisió va servir al país la seva imatge i el seu perfil humà i entre una cosa i l'altra (en aquests temps d'insondables carreres polítiques) van permetre-li d'alçar una bandera que l'ha duta a l'ajuntament. ¿Quina fou la causa determinant del vot de la «mamà del millón» en el Ple del dia 4? Doncs aquesta: digué que mentre hi hagi molts nens difícils que no reben l'ensenyança adequada, no es poden distreure milions per al català. Aquí, la regidora introduïa el toc segur d'un drama

que sempre desperta aflicció i sovint ganés d'ajudar, fou una fiblada a la consciència, que segurament no venia a tomb. Es evident que es debatia tota una altra qüestió. Però jo pregunto a la dama municipal: en veure l'actuació d'alguns dels seus companys de consistori, ¿no li vingué la temença que, per aquest camí, tots acabariem per ésser uns adults difícils, i difícils sense remei per tota la vida? Utilitzo el pietós eufemisme amb tot el respecte que cal per no descarrilar i en la creença que aquesta mena de dificultats són més penoses com més gran és la persona. I voldria remarcar a la senyora que l'argument que va fer servir és universal, convertible, aclaparador... Si fos vàlid contra la cultura catalana, ho seria també contra la castellana, contra els bombers (chapeau al senyor Mir), contra el lleó urbà del senyor Febrer, contra la disposició legal de l'any 1930 esgrimida pel senyor Masó i, en general, contra qualsevol actitud polèmica que tingués la desgràcia de topar-hi. Vist així, no es podrien esgarrapar milions a cap altra cosa (tinc entès que la regidora va servir-se de l'expressiu mot «arañar»), ni tan sols els destinats a dotar premis que es televisen amb propòsits recreatius i publicitaris.

PERE CALDERS